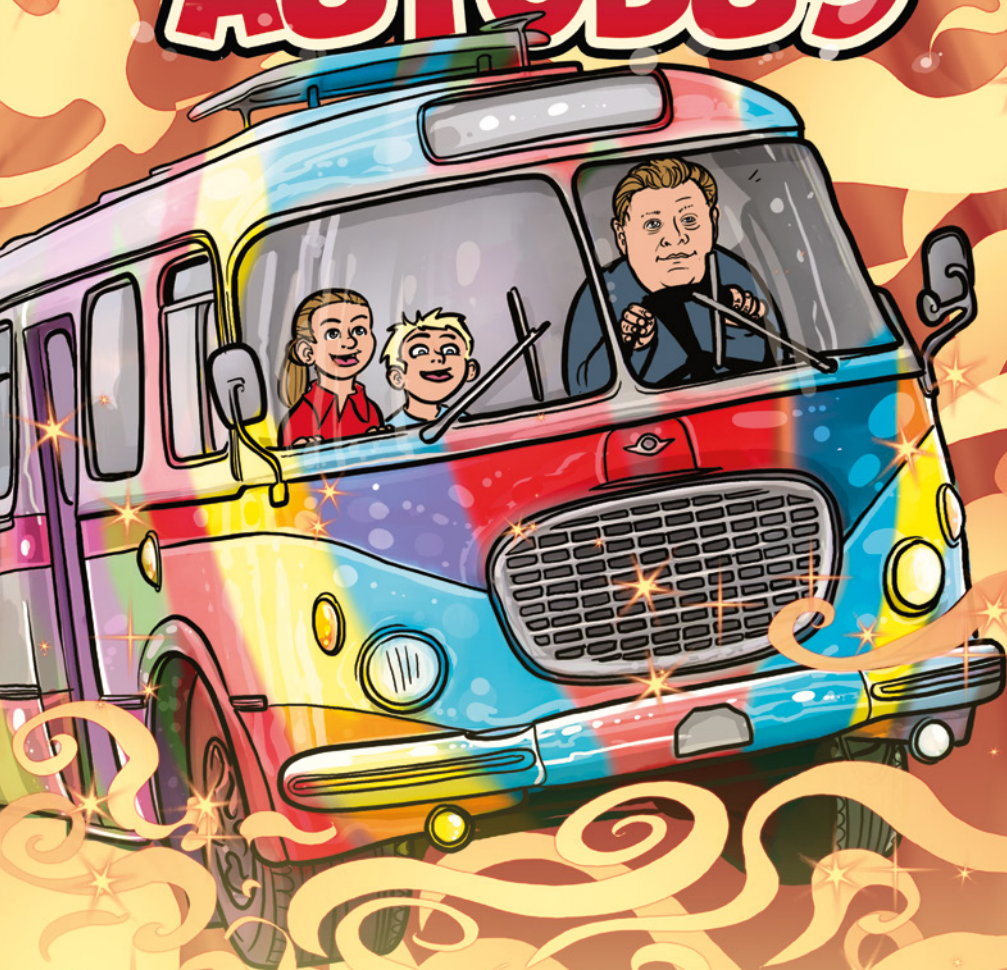

MAREK HLADKÝ

JITKA HLADKÁ

ILUSTRACE PETR KOPL

MAGICKÝ AUTOBUS

*Věnováno všem dětem
a jejich rodičům,
kteří nezapomněli na kouzlo čtení...*

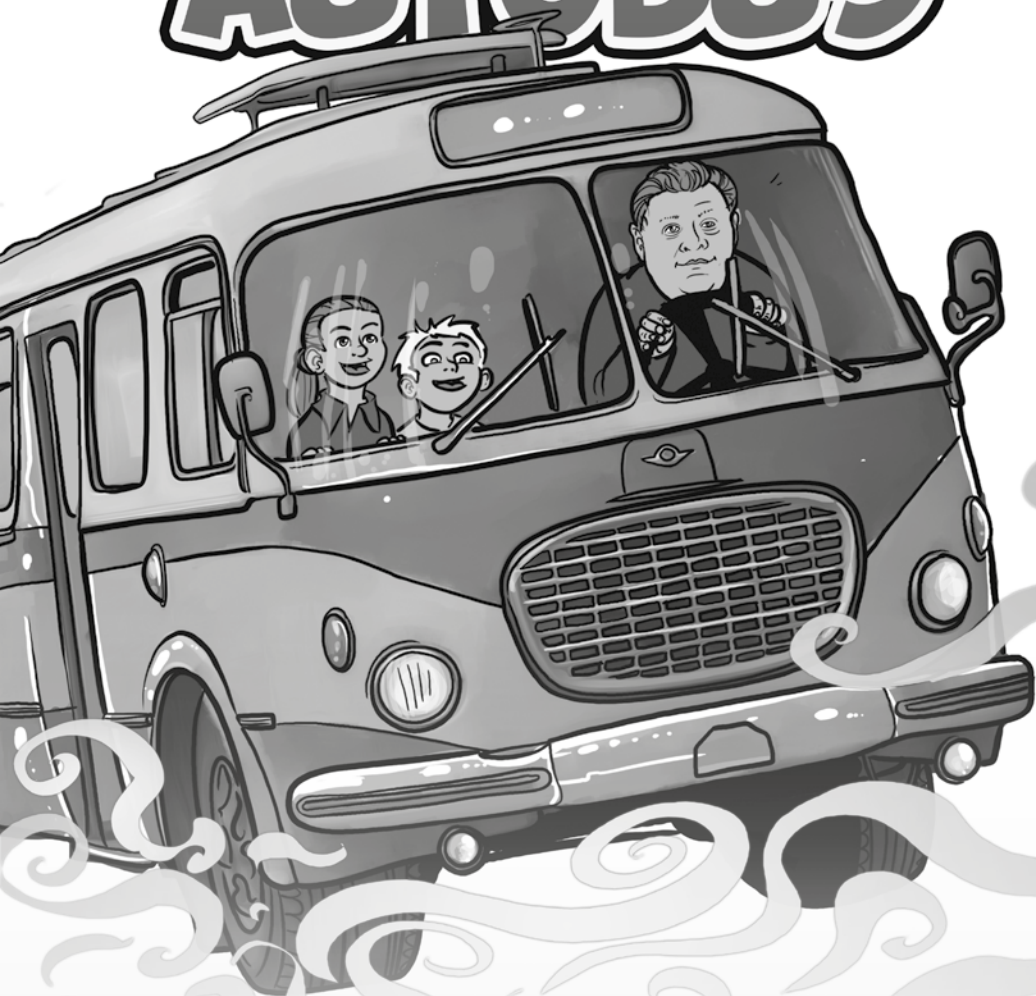
Autoři

MAREK HLADKÝ

JITKA HLADKÁ

ILUSTRACE PETR KOPL

MAGICKÝ AUTOBUS

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marek Hladký, Jitka Hladká
Magický autobus

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6555. publikaci

Ilustrace Petr Kopl
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Petr Kopl
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

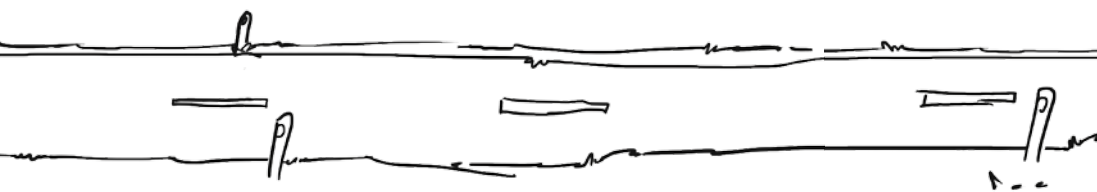
© Grada Publishing, a.s., 2017
© Marek Hladký, Jitka Hladká, 2017
Marek Hladký, Jitka Hladká © DILIA, 2017
Cover Illustration © Petr Kopl

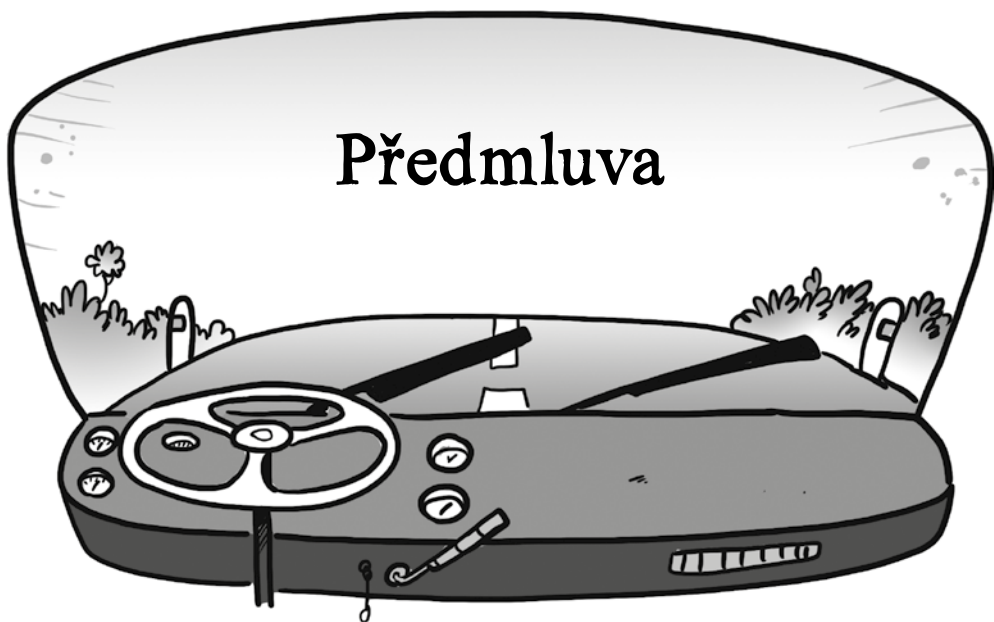
ISBN 978-80-271-9729-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9728-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-0203-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
U Hostavického potoka	9
Knihkupectví „U nás“	13
Cesta do Říše snů	23
Malý ryneček	31
Pan Lunapark a paní Bankovka	39
Divadlo světa	53
Říše snů	61
Nový začátek	67
Lovci snů	75
Magický autobus	87
Epilog	97
O autorech	102

Připravte si jízdenky – odjíždíme...

Předmluva

No řekněte, kolika lidem se splní sen, že příběh, který se mnohokrát odehrál v jejich podvědomí, ožije a oni ho najdou na pultech knihkupectví? Já mezi takové šťastlivce patřím! Ne že by příběh, který za chvíli budete číst, byl můj, ale i já jsem se v dětství projížděl magickým autobusem, který poháněla má fantazie, místo světel zářily mé oči a já, stejně jako Aurélie a Lojzíček, jsem díky tomu staříčkému veteránu navštívil ta nejkouzelnější místa a prožil ta nejbáječnější dobrodružství, o kterých si dospělí můžou nechat jen zdát...

7

Václav Kopta

Kapitola první

U Hostavického potoka

U potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický, stojí nové domy. V nich žije s maminkou a tatínkem malá Aurélie, která už přece jen o trošičku povyrostla, stejně jako její bratr Lojzíček. A k nim ještě nedávno přibyla dvojčata, bratříček se sestřičkou.

To je vám nadělení, čtyři děti! Ať se Aurélie snaží sebevíc, pořád jako by za všechno mohla ona sama. „Jsi přece nejstarší,“ vysvětlují jí rodiče.

Ale ona nechce být nejstarší a nejzodpovědnější! Chce být sama sebou...

Aurélie se pomalu probouzí. Měla krásný, barevný sen. Zdálo se jí o tom, jak byla malá, tak akorát, aby se o ni všichni starali.

A v tom snu byl i pan Lunapark a paní Bankovka! A byli stejně tak blázniví a hráli všemi barvami jako v té knize *Magický autobus*, kterou Aurélie dostala před pár dny k narozeninám.

Aurélie od té knihy nemohla odtrhnout oči, doslova hltala každou další kapitolu. A pokaždé si řekla: „Vždyť je to o mně!“

Aurélie ještě netuší, že právě tato kniha má magickou moc změnit celý její život, i životy těch, které má tak ráda.

Aurélie se líně protáhne a otevře pomalu oči.

Její bratr je už vzhůru a zase hraje na tabletu tu svoji hru. Má strašný název *Lovci snů*.

„Lojzíčku, už chodíš od první třídy, měl by ses aspoň učit číst. A ne pořád koukat na displej a lovit v něm ty puntíky!“

„To jsou nejnovější *Lovci snů*! Nová hra! Prostě bomba! Ale tomu ty nemůžeš rozumět,“ odsekne Lojzíček, aniž z tabletu spustí oči.

Aurélie se už nechce hádat. Radši zavře oči a vychutnává si barvy, které právě viděla ve svém snu.

„Kdybych věděl, jak se do té hry dostat, tak to udělám. A už bych se sem nikdy nevrátil,“ procedil mezi zuby na jednu Lojzíček.

To Aurélii nadobro probralo.

„Jak to mluvíš?“

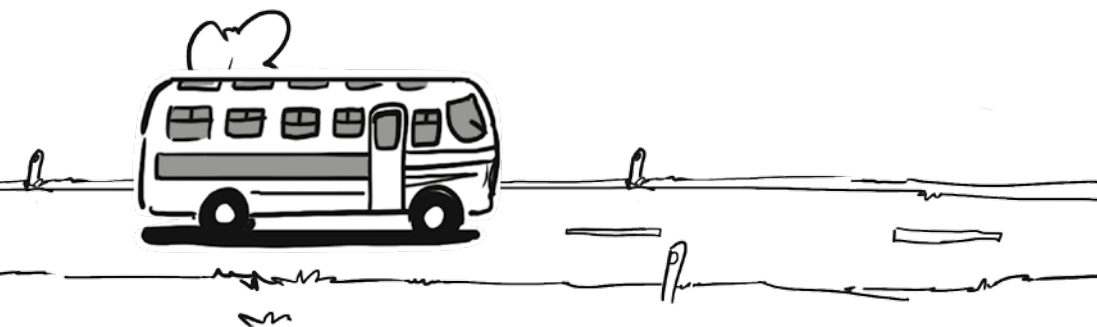
Lojzíček jen sklopil oči a ještě víc se zavrtil do peřiny. To bude zase dohadování, dostat ho z vyhřáté postele.

Aurélie si najednou uvědomila, že ani jí se moc nechce vstávat. Že ani ona nechce opustit bezpečí pelíšku, ve kterém se dá tak krásně snít...

Pomaloučku se rozhlíží kolem sebe. Venku zase přišlo. Stromy u potoka jsou ponořené do mlhy.

Svět okolo je čím dál tím temnější, uplakanější, šedivější. I rodiče to říkají. A v posledních dnech přestali zpívat i ptáci. I na louce u potoka, kterému se od nepaměti říká Hostavický, zavládlo děsivé, smutné ticho. Stromy přestaly šumět. Aurélie si toho všeho dobře všímala, ale nebyl nikdo, komu by se mohla svěřit. Lojzíček? Pořád si hraje ty své hry. Už by měl začít číst, prvňák jeden! Třeba zrovna tu krásně barevnou knihu *Magický autobus*, reptala v duchu Aurélie. Ale marně.

A rodiče? Ti se pořád jen točí okolo dvojčátek, která se batolí a usmívají. A tak Aurélie čte aspoň jim. Poslední

dobou má dokonce čím dál silnější pocit, že jí ta dvě batolátka rozumějí každé slovo!

Zatímco jim každou volnou chvilku předčítala, dvojčátka se na ni usmívala. A občas se jí zdálo, že se pouсмáli i rodiče, kteří také poslouchali. Jako by si sami na něco vzpomněli. Jako by sami chtěli něco říct. Nadechli se, ale pak... Zase zvažněli – a svět okolo, který se na pár okamžiků rozsvítil vdechnutím krásných barev, náhle opět potemněl.

Aurélie měla pocit, že v takových chvílích zaslechla i šumění stromů a zpěv ptáků. Přesně to, na co si sama ještě pamatovala, a co se z života okolo tak nenápadně vytrácelo.

Ovšem dnes má Aurélie velký den! Půjde se svým bráškou na křest knihy *Magický autobus*! Křest je takové seznámení knihy se čtenáři, vysvětlovala ještě včera Lojzíčkoví. Každá kniha se totiž narodí stejně jako dítětko. To je vám příprav. To je vám starostí. A pak, když je na světě, sejdou se všichni, kdo se na ní podíleli, a knihu pokřtí. A taky podepíší. Oslavují zkrátka, že je nové dílo na světě. A kdo knihu ještě nemá, může si ji koupit!

Kapitola druhá

Knihkupectví „U nás“

Aurélie ucítila, jak Lojzíček svírá její dlaň. Oba, poprvé sami a bez rodičů, vcházeli na křest dětské knížky do největšího a nejkrásnějšího knihkupectví v Praze.

Aurélie na toto knihkupectví často před spaním myslela. Vybavovala si přesně jeho vůni! A jeho barvy! Za každým rohem se skrývaly regály plné knih a v nich další a další příběhy, po jejichž přečtení tak toužila. Chtěla zažívat stále další a další dobrodružství. Věděla, že právě tudy vede jedna z tajných cest do Říše snů. Do té říše, o které byla její kniha, kvůli níž jsou dnes tady.

13

V přízemí tohoto obrovského knihkupectví stál velký kolotoč, přesně jako ten v Říši snů. A všude kolem něj stohy a stohy výtisků knihy, kterou Aurélie pevně svírala v ruce. Těšila se, až do ní na křtu dostane autogram. Kam se podívala, byly děti s rodiči. Aurélie se mezi nimi chvíli proplétala.

Náhle se zastavila, aby se rozhlédla.

A musela si přiznat, že je trochu zklamaná. Něco se změnilo. V jejích vzpomínkách a snech vypadalo toto knihkupectví trochu jinak než teď.

Barvy najednou vybledly. Knihkupectví se nořilo do tmy. Snad to bylo tím počasím venku. Sníh s deštěm bičoval okna a Aurélie marně vzpomínala, kdy naposledy zahlédla sluníčko. A modrou oblohu. A červánky těsně před západem slunce. Kdy vlastně?

„Zima už měla dávno skončit, ale jaro se pořád ne a ne vyklubat,“ zaslechla dívka těsně za sebou.

To přece byla... Babi Svět!

„Ano, jsem to já,“ usmála se babi. Byla přesně taková jako v knížce! Babi Svět! Krásná, pestrá, barevná, měnící se doslova před očima.

„Co se děje? Paní, to je trik?“ zajímal se Lojzíček, když vzhlédl od displeje svého tabletu.

+

„To je přece babi Svět,“ napomenula ho sestra. „Jsmo přece na křtu *Magického autobusu!*“

„To je pravda,“ usmál se Lojzík a Aurélie ho pevně objala kolem ramen. Byla ráda, že se na chvíli vzdal té své digitální hry, a chtěla ho v realitě, která je obklopovala, udržet co nejdéle.

„Podívej, tady jsou další postavy,“ rozhlédla se Aurélie. A opravdu!

„Ti všichni jsou z té knížky?“

„Kdybys knížku přečetl, tak bys je všechny poznal,“ zavtářila se nepřístupně Aurélie.

„Vždyť chodím teprve do první třídy!“

„No právě, nejvyšší čas vypnout ty tvoje hry v tabletu a konečně otevřít knížku!“

„Tobě se to mluví, v životě jsi žádnou pořádnou hru nevyhrála. Nebo aspoň nedohrála do konce,“ nedal se Lojzík.

Ovšem to už Aurélie neslyšela. Proplétala se mezi postavami z knížky a čím dál víc jí připadalo, že je v opravdové Říši snů. Nikoli v té, o níž jen četla. Ale ve skutečné Říši snů, tak barevné, až oči přecházejí! V Říši, ve které od nepaměti panuje babi Svět, spojující sny s realitou, a v níž se proti ní navěky spikli pan Lunapark s paní Bankovkou.

15

„Tomu říkám pořádný křest knihy,“ otočila se Aurélie na svého malého brášku.

Ale ten se jí chtěl vysmeknout. Už ho to tady nebavilo. Neznal ten magický příběh, nečetl knihu.

„Nepustím tě, ještě by ses mi tady ztratil,“ napomenula ho Aurélie.

„Já si tady sednu a ani se nehnu!“

„Tak dobře. Ale jak říkáš – tady si sedneš a nikam ani krok!“

Lojzíček přikývl.

Aurélie se znovu rozhlédla. Opravdu tady byli všichni. Ještě před malou chvilkou by se za všemi postavami z knihy rozběhla a tolik by se s nimi chtěla obejmout. Ale teď? Právě teď si uvědomila, že stojí uprostřed toho mumraje, v samém středu největšího a nejkrásnějšího knihkupectví – a začíná být zklamaná. Najednou pochopila svého mladšího brášku.

Ti všichni okolo si na něco hrají. Jsou to najatí herci, oblečení do kostýmů všech postav. Jasně viděla suché zipy a knoflíky na jejich kostýmech. A najednou měla takový divný pocit. Jako by všechno kolem ní ještě víc potemnělo. I knihkupectví bylo najednou ponořené do šedých stínů a všechny ty knihy už tak nevoněly.

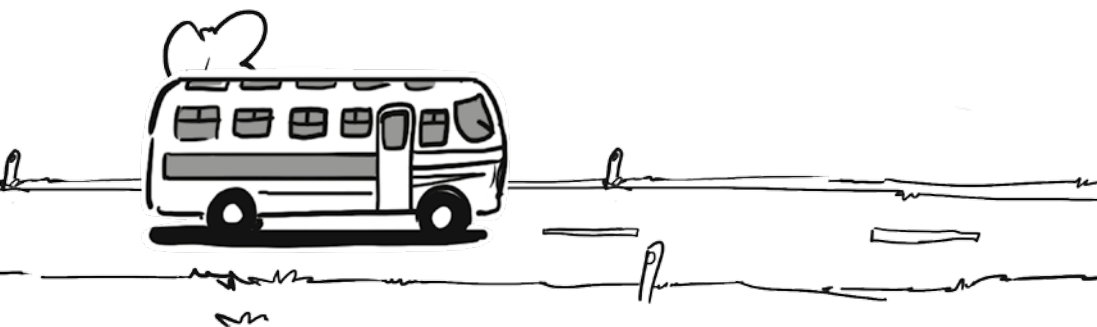
Aurélii najednou přepadl velký stesk.

„Tohle všechno přece nemůže být jenom jako,“ hlesla.
„Vždyť ta knížka je tak barevná. A krásná!“

Dívka jasně cítila, že se v tu chvíli něco změnilo.

Začalo to jako jemný závan, který proletěl těsně vedle ní. Aurélie se vylekaně rozhlédla. A pak se to stalo! Až úplně nahoře, ve třetí galerii, kde jsou jen polozapomenuté knihy a kam čtenář skoro nepřijde, znovu zahlédla babi Svět. Tu krásnou a kouzelnou babi Svět, která jí tolik připomínala jednu z hlavních postav knihy *Magický autobus*. Ona jediná byla snad opravdová! Mávala na Aurélii a bylo kolem ní takové tajemné světlo. Čím víc se na ni Aurélie dívala, tím víc v ní poznávala vlastní babičku. Tu hodnou a krásnou, za níž jezdila každé léto do Loštic. Babičku, která tu už dva roky nebyla. Aurélie se zarazila. Kdo je doopravdy ta paní, která na ni mává? Musí to zjistit!

Chtěla popadnout za ruku Lojzíčka, aby oba běželi k eskalátorům, ale babi Svět ji zarazila a ukázala jen na ni. Aurélie se podívala na bratra, který seděl na židličce a spokojeně si hrál svou hru. Rozhodla se. Běžela k jezdícím schodům a cesta do třetího patra jí připadala nekonečná! Teď stojí přímo před tou krásnou paní, o níž už vůbec nepochybuje – ano, je to babi Svět! Musí to být ona!

„Vy jste doopravdy... z té knihy...?“

Aurélie se zakoktala. Babi Svět jen s úsměvem přikývla.

„Já... zavolám bratra...“

Babi Svět jen zvedla ruku a zarazila ji.

„Já jen, aby se Lojzíček neztratil. Mám ho na starosti.“

„Neboj. Nakonec se neztratí,“ usmála se na ni tajemně babi Svět. A náhle na Aurélii upřela své velké a moudré oči.

„Jsi tady šťastná?“

„Kde tady? Myslíte v tomto knihkupectví?“

„Ne, myslím tady. V reálném světě.“

„Vy jste herečka, že? A tohle máte naučené ve své roli,“ podívala se na ni dívka nedůvěřivě.

„Proč si to myslíš, milá Aurélie?“

„Protože mluvíte přesně jako ta postava v knížce *Magický autobus*. A odkud vlastně víte, jak se jmenuju?“

„Kolikrát jsi tu knihu přečetla?“

„Od té doby, co ji mám, tak ji čtu pořád dokola!“

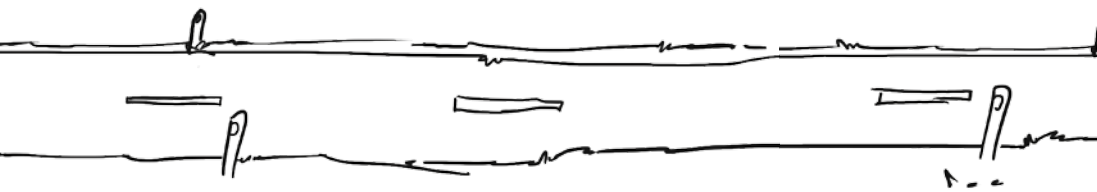
Babi Svět se na Aurélii usmála a pomalu ji pohládila po vlasech.

„A chtěla bys navštívit Říši snů?“

„Kdo by nechtěl!?“

„Třeba ten, co se bojí.“

„Já nejsem zbabělá!“

„Nemusíš být zbabělá, aby ses bála svých snů,“ podívala se na ni docela vážně ta krásná paní.

„A vy víte, jak bych se tam dostala?“ zeptala se nesměle Aurélie. To přece není možné, to nemůže být ona, opakovala si sama pro sebe.

„Vždyť ty to víš taky! Přece jsi četla svou knihu.“

„No jo, ale to bych tady musela mít ten magický autobus! Vy mě jen tak zkoušíte,“ nedala se Aurélie.

„Tenhle magický autobus?“

A babi Svět zašmátrala ve svém velkém kapsáři, tak velkém, že by se do něj vešly všechny dětské sny, jak sama říkala, a vytáhla z něj malý autobus. Tak malý, že se málem skryl v její staré, vráscitě dlani.

Aurélie se na ten autobus nemohla vynadívát. Hrál všemi barvami. Krásný starý autobus, vypracovaný do každíčkého detailu! Škoda jen, že je tak maličký. Tak ráda by do toho malinkého autobusu usedla. Jen kdyby to šlo!

„Lidé by měli mít společné sny,“ usmála se na dívku babi Svět. „Společné sny a ideály. A právě do těchto snů přiváží lidi tenhle autobus. Někdy je poloprázdný, někdy nacpaný k prasknutí. Jak už to u autobusů bývá.“

„Ale to je přece jenom hračka,“ povzdechla si trochu zklamaně Aurélie. Ale přece jen se něco v ní odmítalo vzdát

myšlenky, že by to celé byla jen hra! Proto se pořádně rozhlédla.

„A nikde nevidím pana Václava, řidiče magického autobusu.“

„Ale tohle je skutečně magický autobus. Ten magický autobus, o kterém jsi tolik četla a vlastně pořád čteš. A všechno ostatní už víš z knížky.“

Aurélie se na malou chvílku zasnila. Co je vlastně skutečnost? Ne, tohle přece nemůže být pravda. Pravda je realita. A realita je to, co je! To jsou ty temné mraky, ze kterých se za okny tak hustě snáší déšť se sněhem. Realita je ta věčná zima. Aurélie se smutně podívala na tu krásnou paní, která jediná v celém obchodě tak pestře zářila.

„Děkuju, ale já už budu muset. Aby se mi bráška někde neztratil.“

A babi Svět jen pozvedla ruku a Aurélie se podívala tím směrem.

„Jak... Jak jste to dokázala?“ vykoktala Aurélie a nemohla pochopit, že Lojzíček sedí kousek vedle ní a stále si hraje svou hru Lovci snů.

„Četla jsi knížku, tak to víš.“

„Ano, četla jsem knížku. Ale tohle je přece reálný svět, ne Říše snů!“

